

като усещане за живота и най-вече, различен като поетически код. Този автор използва много митологични образи - стихотворението „На съд пред Ордалия“ например, е изплетено от тях. Неговият свят е конкретен, предметен и осезаем, въпреки че мистичното присъства като поетическа образност, но то е по-скоро първият план, обвивката, не същността. В най-добрите си образци стихът му е изчистен от каквато и да е орнаментика:

Свят.
Мой черен Оркусов свят.
Обречен на носталгия и гняв.
Ако се взривиш,
ще опожариш спомените ми
- Ортитова любов.

„Свят“

Оркус е ключово понятие в поезията на Хр. Христов. Неговите сънародници живеят в царството на бог Оркус (Хадес), в подземния свят, в света „обречен на носталгия и гняв“. А толкова малко е нужно: само три думи - Орион, Любов, Орфей.

Светът на Хр. Христов (когато издава книгата си, той е едва на 25 години) е топъл и интимен - „зелен, крехък и малък / като мечтите ми“ /3/. А всъщност това е големият свят на човешката цивилизация, това е стремежът за приобщаване на ромите към общочовешките културни ценности. Този стремеж, но повече като болка, присъства и у Сали Ибрахим, а в един по-дискретен план и у В. Чапразов и у Г. Парушев. Защото у тях гори пламъкът на творчеството и някои от техните стихотворения са посветени именно на него - те показват творческо самосъзнание и самочувствие. В „Поезия“ Хр. Христов изповядва:

Орисан от нея,
мисли блажени реда:
.....
Думите направо от прозорчето
на сърцето ми надничат.
В реката си пълноводна ме давят,
не е по силите ми да се спася.